

KUMMA

NÄYTESIVUT

Catherine Doyle – Katherine Webber

KIROTTU KRUUNU

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

A decorative floral frame with intricate scrollwork and leaf-like patterns surrounding the text.

Wren
LUKU 1

Wren Greenrockin kruunu kiristi. Se puristi ohimoita ja porautui yhä syvemmälle päänahkaan. Wren yritti olla irvistämättä kivusta seisoessaan Anadawnin palatsin parvekkeella kaksoissiskonsa vieressä ja katsellessaan valtakuntaa, josta he olivat kynsin hampain taistelleet. Tuntui edelleen vaikealta uskoa, että se oli nyt hänen. Tai ainakin puolet siitä. Hän ja Rose olivat sopineet, että jakaisivat valtaistuimen.

Silti Wrenin hermot olivat riekaleina. Hän oli odottanut tätä hetkeä kauhulla koko aamun ja kovettanut itsensä valmistautuessaan pahimpaan. Kun kruunajaisten alla oli käynyt niin kuin kävi – Rosen kihlatu, Gevran prinssi Ansel, oli epäonnisesti kuollut omana hääpäivänään ja petollinen Kuninkaanhenki Willem Rathborne kaikeksi onneksi menehtynyt miltei välittömästi Anselin jälkeen – Wren oli odottanut kehnoa osanottoa ja karsasta yleisöä. Mutta palatsin kultaporttien takana velloikin hurraava ihmimeri. Juhlijoita oli saapunut niin pääkaupunki Eshlinnistä kuin sen ulkopuoleltakin toivottamaan kaksosille onnea heidän kruunajaispäivänään. Sankka väkijoukko näytti ulottuvan metsänreunaan saakka. Tuhannet leveästi hymyilevät kasvot tähyilivät kohti valkoista palatsia, ja heidän hurraahuutonsa kohosivat kesätuuleen. Kaikki olivat tulleet juhlimaan Wreniä ja Rosea, Eanan uusia kaksoskuningattaria.

Siskokset siis seisoivat parvekkeella parhaimpiinsa pukeutuneina, uutuuttaan kiiltävä kruunu kutreillaan, ja imivät itseensä ihailua kuin

aurionvaloa. Yhdessä he loistivat majakan lailla – kuin lupaus uudesta aikakaudesta, jolloin noidat ja tavalliset eanalaiset eläisivät sopusoinnussa rinta rinnan ja vanha taikausko ja sitkeästi kytevät epäluulot siirrettäisiin viimein syrjään. Päivä oli täynnä toivoa ja tulevaisuudenuskoa. Tai olisi ollut, ellei Wrenin pää olisi jyskyttänyt kuin rumpu.

”Lakkaa mulkoilemasta”, Rose sihahti suupielestään. ”Et kai halua näyttää tyytymättömältä.”

Wren vilkaisi Rosea sivusilmällä. Tämä oli säteilyt yleisölle melkein tunnin, eikä hänen leveä hymynsä vielääkään osoittanut hyytymisen merkkejä. Rose oli myös vilkuttanut väsymättä käsi korkealla päänsä päällä, jotta jokainen porttien takana seisova mies, nainen ja lapsi näkisi sen ja tietäisi olevansa tervetullut. Arvostettu. Rose oli luonnonlahjakkuus. Syntynyt kuningattareksi.

Wren puolestaan tunsi itsensä surkeaksi untuvikoksi. Alkuun hänenkin oli ollut helppo hymyillä, ja avatessaan parvekkeen ovet hän oli ollut yllättynyt mutta myös suunnattoman helpottunut kuullessaan hurraahuutojen pauhun. Hänen voimansa olivat kuitenkin ehtymässä. Hän oli hymyillyt ja vilkuttanut niin kauan, että käsi alkoi puutua. Hän alkoi puutua. Eikä ihme. Olihan hän kasvanut noitien keskuudessa läntisen Orthan tuulentuivertamilla rannoilla kaukana Anadawnin palatsin mahtipontisista menoista, eikä kukaan ollut opettanut hänelle kärsivällisyyttä ja käytöstapoja, joita prinsessalta vaadittiin. ”Kuinka kauan tässä vielä on seistävä?” hän sihahti. ”Kaikesta vilkuttamisesta tulee kamala nälkä. Ja päätä särkee.”

Rose tarttui Wrenin vapaaseen käteen. Hän puristi sitä, ja vähitellen Wrenin koko käsivarsi alkoi sykkiä lämpöä. Rose oli käyttänyt parannustaikaa. Hetkessä Wrenin päänsärky oli tiessään.

”Kas näin.” Rose puhalsi keuhkonsa tyhjiksi ja irrotti otteensa. ”Nyt voit lakata valittamasta.”

Wren veti huulensa jälleen hymyyn ja jatkoi vilkuttamista. Hänen päänsärkynsä oli hellittänyt, mutta rintaa puristi edelleen. Rosen parannustaiatkaan eivät voineet korjata hänen särkevää sydäntään. Suru rehotti Wrenin sisällä kuin tummanpuhuva kukka ja muistutti häntä Banbasta. Oli kulunut tuskin päivääkään siitä, kun kuningas Alarik oli Gevran häikäilemättömien sotilaiden avustuksella siepannut Wrenin tuimakatseisen, pelottoman isoäidin palavasta Suojelijan temppelistä. Banba oli raahattu laivaan ennen kuin Wren oli ehtinyt hänen avukseen. Banban viimeiset hetket kummittelivat nyt lakkaamatta hänen mielesään, ja tämän kohtalon epäoikeudenmukaisuus kiemursi hänen sisälään kuin käärme.

Wrenistä oli tullut kuningatar, juuri niin kuin Banba oli aina halunnutkin, mutta tämä ei saanut nähdä sitä. Eikä auttaa Wreniä tehtäväsään. Banba oli vankina Pohjoismanterella, jonka nuori, raivokas kuningas Alarik tunsu synkkää viehtymystä noitiin. Wrenin olisi tehtävä asialle jotakin. Hän oli luvannut itselleen – ja Roselle – että keksisi keinon pelastaa mumminsa Gevran hyisestä kidasta.

Kunhan saisi luvan lakata hymyilemästä ja vilkuttamasta.

Wren huomasi Rosen silmäisevän pikaisesti alas pihalle, jossa Shen Lo nojaili suihkulähteen reunaan ja vahti sisäpihalle johtavaa porttia. Shen varjosti kädellä silmiään ja huljutteli toista kättään kristallinkirkkaassa vedessä.

Shenin itsetyytyväinen ilme kieli siitä, ettei hän suinkaan lepäillyt. Wren olisi tiennyt katsomattakin, että hän nautti seuratessaan spektaakkelia ja nähdessään, kuinka Rose hehkui luonnollisessa elinympäristössään. Ja Wren kiemurteli kuin kala kuivalla maalla.

”Wren, katso!” Rose vingahti ja tarttui taas siskonsa käteen. ”He heittelevät kukkia porttien yli!”

Wren ehti nostaa katseensa juuri ajoissa nähdäkseen tulipunaisen ruusun laskeutuvan linnan pihalle. Sitä seurasi uusi ruusu ja taas uusi.

Pihakiville kertyi kokonainen kukkakimppu – vaaleanpunaisia, keltaisia, punaisia ja violetteja ruusuja – ja yhä uusia liiteli porttien yli. ”Rose”, Wren hörähti. ”Sinua totisesti rakastetaan.”

”Vielä he alkavat rakastaa sinuakin”, Rose sanoi ja lähetti väkijoukolle lentosuukon. Ihmiset hurrasivat. Rose pyörähti tyylikkäästi, ja hurraahuudot voimistuivat jälleen. ”Hetimit kun oppivat tuntemaan sinut.”

”Kunhan eivät ala viskellä minulle linnunraatoja muurien yli.”

”Voi, lakkaa jo nurisemasta.”

Wren suikkasi liioitellun lentosuukon. Väenpaljoudesta kajahti lisää huutoja ja hihkaisuja. Wren näki Shenin nauravan niin, että tämän hampaat välkkyivät iltapäiväauringossa.

”Tämähän käy liiankin helposti”, Wren sanoi suipistaessaan huulensa uuteen suukoon. ”Ehkä pitäisi heittää kärrynpyörä.”

Rose tarttui häntä kyynärpästä. ”Uskallakin!”

Wren purskahti nauruun.

Juuri silloin väkijoukko alkoi vyöryä eteenpäin, ja sen paino sai portit vaikeroimaan. Ihmiset ojensivat kätensä kultaisten kalterien lomasta haroessaan lisää tilaa ympärilleen, ja mätä tomaatti sinkoutui yli linnan tornien. Se kiiti kuin hidastettuna kohti heitä ja kasvoi kasvamistaan. Onneksi vauhti loppui ennen parveketta, ja tomaatti laskeutui pihalle määrätietoisesti lätsähtäen.

Hurrausten ylle kohosi karhea huuto: ”NOIDAT ULOS VALTAKUNNASTA!”

Alapihalla Shen singahti pystyyn.

Rosen hymy hyytyi.

Wren lakkasi vilkuttamasta. ”Eiköhän päivä ole pulkassa.”

”Älä välitä”, Rose kuiskasi hilliten pikaisesti itsensä. ”Yksi tomaatti sinne tai tänne.”

”Kaksi”, Wren korjasi, kun uusi mätä hedelmä singahti kaarella porttien yli. Hän huomasi Shenin pyrähtelevän ympäri pihaa ja etsivän

mielenosoittajia väkijoukosta; tämä yritti kai selvittää, oliko heitä yksi vai useampia. Ihmisjoukko painautui taas vasten portteja, ikään kuin jokin – tai joku – työntäisi sitä.

Kun toinen tomaatti laskeutui suihkulähteeseen, Rose perääntyi. ”Hyvä on sitten”, hän myöntyi ja suikkasi kansalle vielä viimeisen, teatralisen suukon. Uusi hurraahuuto hukutti soraäänit, mutta Wren olisi voinut vaikka vanhoa tuulen kuljettavan korviinsa sanan ”noita”. Kaksoiset vetäytyivät sisätiloihin ja yrittivät hymyllä mahdollisimman huolettomasti, kunnes he olivat päässeet valtaistuinsalin turviin ja kuulleet parvekkeen ovien läimähtävän kiinni perässään.

Kumpikin vakavoitui saman tien.

”Olipa muuten harvinaisen huolestuttavaa”, Wren huomautti.

Rose nyrpisti nenäänsä. ”Kehtaavatkin haaskata täysin kelvollista ruokaa.”

”Raikuvat suosionosoitukset tuntuivatkin liian hyviltä ollakseen totta.” Wren haroi hiuksiaan irrottaakseen kruununsa. Kas niin. Huomatavasti parempi. ”Rose, Eana ei halua noitaa hallitsijakseen. Edes tuttua noitaa.”

Rose kuittasi hänen huolensa kädenhuitaisulla. ”Voi, anna olla. Heidän pikku protestinsa oli pelkkä myrsky vesilasissa. Et viitsisi liioitella.”

Wren ei kuitenkaan voinut itselleen mitään. Ilman Banbaa kaikki tuntui kierolta ja vääraltä. Hänen sisällään ammotti syvä kuilu, jota yleisöstä kantautuneet kolme yksinkertaista sanaa – NOIDAT ULOS VALTAKUNNASTA – olivat syventäneet entisestään.

”Yritän vain olla realisti.” Wren marssi valtaistuimelleen askeltensa kaiku kannoillaan. Sali oli suurin palatsin huoneista. Sen katto oli silattu hohtavalla lehtikullalla, ja kultakehyksiset öljyvärimaalaukset ja smaragdinvihreät seinävaatteet loivat aavistuksen lämpöä huoneen kolkkouteen. Pari tuntia aiemmin tila oli kuhissut lähettiläitä ja aatelista maan

jokaiselta laidalta – mukaan lukien Orthan noidat – mutta nyt se oli miltei autio. Vain sotilaat seisoivat vartiopaikoillaan.

Wren vajosi sametti-istuimelle ja hieroi nenänvarttaan rauhoittaakseen myrskyävät mietteensä. Paha Kuninkaanhenki Willem Rathborne oli kuollut mutta jättänyt perinnöksi tukun ongelmia. Kahdeksantoista vuotta hän oli kylvänyt samaa vihaa kuin Eanan jo kauan sitten kuollut Suojelija, myrkyttänyt kansalaisten mielen ja kääntänyt heidät noitia vastaan. Muutama tunti vilkutusta ei riittäisi alkuunkaan kumoamaan hänen pahoja aikaansaannoksiaan. Ja kunnes tilanne muuttuisi, niiden noitien, jotka olivat muutamaa päivää aiemmin saapuneet Orthasta Anadawniin, olisi pysyttävä palatsin seinien sisällä suojassa niiltä eanalaisilta, jotka edelleen toivoivat heille paha.

Wren hieroi ohimoitaan, joita oli taas alkanut kivistää. Jos Banba olisi ollut täällä, hän olisi tiennyt täsmälleen, mitä tehdä. Hän olisi laskenut kätensä Wrenin olkapäille ja rohkaissut tätä muutamalla valitulla sanalla – kuten vain Banba osasi.

”Taidat miettiä Banbaa.” Wren havahtui huomattessaan, että Rose seisoi hänen edessään sama huolestunut ilme kasvoillaan. ”Ei ihme-kään, että olet niin levoton. Minähän lupasin, että saamme hänet vielä takaisin.”

”Milloin?” Wren kysyi kärsimättömästi. ”Kuinka?”

”Lähetän kuningas Alarikille virallisen tiedustelun. Hallitsijalta toiselle”, Rose vastasi niin itsevarmasti, että Wren uskalsi jopa toivoa hänen onnistuvan. ”Ansel-paran kuoltua tunteet käyvät varmasti kuumina.” Rose yritti olla kavahtamatta lausudessaan prinssin nimen ja epäilemättä muistaessaan, kuinka epätoivoisesti oli yrittänyt pelastaa tämän hengen, mutta turhaan. ”Rippunen diplomatiaa – ja hyvin muotoiltu anteeksi-pyyntö – voi laukaista tilanteen. Selvitän, onko hän halukas käynnistämään jonkinlaiset neuvottelut Banban vapauttamiseksi. Kun väkijoukko hajaantuu, käyn heti viestihaukkojen luona.”

”Minä tulen mukaan.”

”Paras, kun jätät diplomatian minulle.” Rose taputti Wrenin kättä.
”Vaikka oletkin nyt kuningatar, sinulla on vielä paljon oppimista siitä, mitä merkitsee olla kuninkaallinen.”

Wren mulkoili Rosea. ”Mitä tuo oli tarkoittavanaan?”

”Sitä, että näen tikarin pilkistävän korsetistasi ja tiedän, että olet kiinnittänyt toisen nilkkaasi”, Rose vastasi lempeästi. ”Ja näin tulenaroissa neuvotteluissa, siskokulta, kynä on huomattavasti miekkaa mahtavampi.”

”Hyvä on. Mutta jos satutkin olemaan väärässä ja Banballe tapahtuu jotakin, upotan ison, kiiltävän miekan suoraan Alarik Felsingin hyiseen sydämeen.”

”Voi Wren, minä olen aina oikeassa.” Rose kokosi helmansa ja marssi tiheensä väläytettyään vielä yhden, säteilevän hymyn olkansa yli.

Noin tuntia myöhemmin Rose oli laatinut kirjelmänsä kuningas Alarikille ja harppoi pää pystyssä pitkin palatsin käytäviä. Hän nyökkäili ja hymyili ohi kulkeville palvelijoille ja sotilaille, ikään kuin kaikki sujuisi täsmälleen suunnitelmien mukaan. Teeskennellen, ettei hänen valtakautensa ollut käynnistynyt sanalla sanoen kammottavissa merkeissä.

Valtaistuinsalissa Rose oli näytellyt urheaa, sillä hän tiesi, että Wrenin tulinen temperamentti kyti tämän sisällä valmiina leimahtamaan täyteen roihuun. Päivän edetessä hänkin alkoi kuitenkin tuntea pelon kylmän kielen lipovan varpaitaan ja tiesi, että jos hän antaisi myöten, se ahmaisisi hänet kokonaan.

Rose siis sysäsi pelon syrjään. Kuten aina ennenkin.

Väkijoukko oli hajaantunut, ja hän halusi hengähtää hetken ja koota itsensä. Anadawnin kiviseinät olivat alkaneet ahdistaa: hän pelkäsi jäävänsä ikuisiksi ajoiksi loukkuun palatsiin, ellei pakenisi sieltä välittömästi.

Hän työnsi ovea, mutta se kieltäytyi liikahtamasta. Turhautunut Rose puri kieltään tukahduttaakseen raivonkirkkaisun. Hän survaisi lankkuja olkapäällään ja irvisti kivusta. Raju tönäisy sai oven vihdoin narahtamaan auki. Ja sitten, viimeinkin, hän oli ulkona raikkaassa iltapäiväilmassa.

Rose kulki hitaasti kohti ruusutarhaa, jonka kauneus rauhoitti hänet välittömästi. Se oli nyt kukkeimmillaan: kaikkialla helotti uusia ruusuja,

jotka hehkuivat toinen toistaan kauniimpina. Rose pysähtyi pensaan luo, sulki silmänsä ja hengitti sen kirkkaankeltaisten kukkien tuoksua.

”Onnelliset ruusut”, joku sanoi aivan hänen takanaan. ”Kunpa hymyilisit minullekin noin.”

Rose ulvahti, horjahti ja oli vähällä kellahtaa suoraan piikkeihin.

Vahvat kädet tarttuivat häntä vyötäisiltä. ”Varovasti, majesteetti.”

Yhden autuaan hetken ajan Rose antoi itselleen luvan viipyä Shen Lon sylissä, nojata päätään tämän kiinteään rintaan ja nuuhkia tämän tuoksua kuten äsken ruusujensa. Kunnes järki voitti, ja hän perääntyi.

”Sinun ei pitäisi hiiviskellä täällä säikyttelemässä ihmisiä”, hän moitti.

”Eikä sinun pitäisi unohtaa ympäröivää maailmaa, kun kuljeksit pyöyksin täällä ulkona”, Shen vastasi. ”Sen kai olen sentään opettanut sinulle.”

”Kenties meidän pitäisi jatkaa oppitunteja”, Rose ehdotti muka kainosti. ”Ja onhan ruusutarha sentään minun. Täällä olen niin turvassa kuin olla voi.”

”No, toistaiseksi.” Shen työnsi kädet taskuihinsa – joissa hän varmaankin kantoi ainakin kolmea tikaria – ja väläytti hymyn, joka sai Rosen polvet veltoiksi. Rose muisti harvinaisen selvästi, että he olivat vaihtaneet ensisuudelmansa juuri täällä.

Seuraavana päivänä Shen oli suudellut häntä uudelleen Suojelijan temppelessä taistelun tuoksinassa, mutta suudelmasta ei ollut sen koommin puhuttu. Tapahtumia tuntui ympäröivän näkymätön muuri. Kumpikin teeskenteli velvollisuudentuntoisesti, ettei Rose ollut melkein nainut prinssi Anselia ja ettei Willem Rathbornen Wrenille tarkoittama tikari ollut uponnut vahingossa prinssin sydämeen ja saanut tätä vuotamaan kuiviin Rosen käsivarsille. Toisinaan Rose mietti, oliko kuvitellut koko uhkarohkean suudelman. Ainakin hän oli sen jälkeen antautunut kuvittelemaan monta uutta hellyydenosoitusta.

Shenin hymy hyytyi. ”Miten sinä jaksat? Niiden aamullisten ivahuu-tojen jälkeen...”

”Ihan hyvin”, Rose vastasi, vaikka tunsi suussaan valheen happaman maun. Hän käänsi selkensä kiusaukselle ja jatkoi matkaansa syvemmälle puutarhaan. Oli parempi keskittyä ruusuihin kuin Shenin katseeseen. Olihan hän tullut tänne kootakseen itsensä eikä suinkaan lysähtääkseen Shenin käsivarsille. Shen ei kuitenkaan väistynyt hänen rinnaltaan. ”Mitä sinä muuten täällä ulkona teet?”

”Ajattelin poimia sinulle ruusukimpun. Tuottaako huonoa onnea, jos saat kruunajaislahjaksi kukkapuketin omasta puutarhastasi?”

”Kyllä vain”, Rose naurahti ja katsoi Shenii. ”Miten minusta tuntuu, ettet kerro koko totuutta?”

”Hyvä on, saatoin myös kulkea linnan muureilla. Ja tarkkailla väkijoukkoa, kunnes saisin selville, kuka heitteli sinua mädillä kasviksilla. Haluan tuntea viholliseni.”

”Hyvänen aika, Shen, kyse oli vain parista tomaatista.”

”Siitä se lähtee”, Shen huomautti synkästi. ”Toisinajattelijat ovat vaarallisia. Tämän päivän mielenosoittaja voi olla huomisen kapinallinen.”

”Valtakautemme on vasta alussa”, Rose vakuutti yhtä paljon itselleen kuin Shenille. ”Wren ja minä voitamme kansan puolellemme.”

Shen huokaisi syvään. Hän poimi yhden Rosen suortuvista ja sipaisi harhautuneen hiuskiehkuran tämän korvan taakse. ”Sen sinä osaat”, hän kuiskasi.

Rose hymyili. ”Tiedän.”

”En vain voi –”

”Olla huolehtimatta?”

Shen iski Roselle silmää. ”Huolehtiminen ei todellakaan kuulu tapoihini. Se ei sovi minulle.”

”Eikä minulle.” Rose tarttui Shenin käsiin. ”Voisimmeko unohtaa huolet ja keskittyä nauttimaan tästä päivästä?”

”Juuri sitä minä haluan.” Shen veti Rosen hellästi syliinsä. Hän oli niin lähellä, että Rose erotti kaikki ruskean sävyt hänen tummissa

silmissään ja huomasi ensimmäistä kertaa pisaman hänen kulmakarvan-
sa yllä. ”Nauttia tästä.”

Rose puri huultaan. Hän tunsi äkkiä itsensä vaarallisen kevytmieli-
seksi. ”Keskellä päiväkö?” hän henkäisi. ”Jos ihmiset näkisivät...”

”He ajattelisivat, että... pidämme toisistamme.” Shen painoi päänsä.
”Olisiko se niin kamalaa?”

”Olisi”, Rose kuiskasi, vaikkei suurin surminkaan muistanut, miksi.
Jokainen järkevä ajatus pyyhkiytyi hänen mielestään, kunnes hän tunsi
vain heidän välissään sykkivän halun, Shenin kädet vyötäisillään ja läm-
pimän hengityksen poskellaan ja Shenin huulet, jotka miltei koskettivat
hänen omiaan –

Tornikello kumahti, ja Rose hätkähti ja riistäytyi irti Shenin ottees-
ta. Ulkomaailma rysähti takaisin hänen tajuntaansa ja muistutti hänen
lukuisista velvollisuuksistaan. Luoja paratkoon, hän oli nyt kuningatar
eikä mikään autiomaan saartama lemmenkipeä prinsessa. Sitä paitsi hä-
nen olisi pidettävä Wrenille antamansa lupaus. ”Ikävä kyllä minun on
käytävä eläinsuojissa. Asia ei voi odottaa.”

Shenin hartiat lysähtivät. ”Sitten painun takaisin partioimaan.”

”Anadawnissa on sadoittain sotilaita”, Rose muistutti. ”Että voit sinä
välillä levätäkin.”

Shen puristi kätensä nyrkkiin. ”En, ennen kuin valtakunnan jokai-
nen tomaatti on löydetty ja tuhottu.”

He purskahtivat nauruun, ja Rose pujotti kätensä Shenin käsikynk-
kään, kun tämä saattoi hänet eläinsuojiin ja kumpikin yritti teeskennellä,
että menneisyyden murheet olivat jääneet taakse ja edessä odotti valoisa
tulevaisuus.

Parahin kuningas Alarik,

haluaisin välittää mitä syvimmän osanottoni veljenne prinssi Anselin valittavan kuoleman johdosta. Hän oli niin minun, siskoni kuin maammekin rakas ystävä. Kuten jo varmasti tiedättekin, kalabaliikin keskellä yksi sotilaistanne vei isoäitimme Banban - varmasti erehdyksessä - ja häntä kaitataan suuresti täällä Anadawnissa. Kenties voisimme siis keskustella hänen välittömän palautuksensa ehdoista? Huolimatta kaikesta, mitä mahtavien valtioidemme välillä on tapahtunut, uskon, että vielä koittaa aika, jolloin Eana ja Gevra voivat olla liittolaisia. Toivon suuresti, että olette samaa mieltä.

Vilpittömästi Teidän,

Hänen majesteettinsa, Eanan kuningatar Rose Valhart